

Amelie Müller (t.v.) og Malgorzata Roclawska som søstrene Blanche og Stella. Fotos: Henrik Matzen

Vidunderlige Amelie Müller

André Previns musikalske fortolkning af Tennessee Williams' »Omstigning til Paradis« minder meget om filmmusik, og operaen er da også mere et skuespil, hvor replikkerne bare bliver sunget.

ANMELDELSE

Lars Geerdes

lg@fla.de

Flensborg. Amelie Müller er forestillingens uforbeholdne stjerne i Landestheaters aktuelle operasatsning. »A Streetcar Named Desire« havde lørdag premiere i Flensborg, og den blev en emotionel oplevelse.

Cirka en tredjedel af teatrets pladser var tomme ved premieren, og nogle gæster forsvandt enten i første akt eller senest i pausen. En moderne opera er åbenbart en for stor mundfuld for nogle ...

Tennessee Williams fik i 1948 Pulitzer-prisen for dramaet, som havde Broadway-premiere året før. Mange vil huske filmatiseringen fra 1951 med Vivien Leigh og Marlon Brando i hovedrollerne. På tysk har stykket fået titlen »Endstation Sehnsucht«, på dansk »Omstigning til Paradis«.

André Previn (1929-2019) var blandt andet kendt som komponist af filmmusik, som han vandt fire Oscar-statuetter med, inden han i 1998 debuterede som operakomponist med »A Streetcar Named Desire«. På den baggrund kan det næppe overraske, at musikken meget stærkt minder om filmmusik og ikke har så meget at gøre med en klassisk opera. Forestillingen er da også mere et skuespil, hvor replikkerne bare ikke bliver talt, men sunget.

Det kræver stort skuespilstalent af sangerne, og her har Landestheater haft held med at besætte hovedrollerne med hele tre gæster plus

egne kræfter, der råder over dette talent.

Amelie Müller har tidligere været tilknyttet Schleswig-Holsteinisches Landestheater i hele fire år, så hende husker vi som en fremragende koloratursopran. Hun har den krævende hovedrolle som Blanche DuBois. Utroligt den tekstmængde, hun skal mestre i løbet af de godt tre timer, forestillingen varer (inklusive pause). Hun er på scenen det meste af tiden og skal agere som den fortvivlede, lettere sindssyge, whiskey-konsumerende og kærlighedssøgende kvinde, der i princippet har mistet alt, som hun har kunnet støtte sig til og i stedet fået sig et rigtigt dårligt ry i hjembyen Laurel.

Amelie Müller gør dette helt overbevisende og fik helt fortjent aftenens største bifald.

En virus kom i vejen

Blanches søster Stella spilles af Malgorzata Roclawska, som iført lyserød tøj og lys paryk næsten ikke kan gendes. Stella lever i et ægteskab, der er præget af vold og rå kærlighed – men i det mindste kærlighed, som Blanche savner så meget. Stella er gift med Stanley, spillet af Philipp Franke. Ved premieren oplevede vi ham kun som skuespiller, for en virus umuliggjorde, at han kunne synge. For at redde premieren rejste barytonen Michael Mrosek med kort varsel fra Wien til Flensborg, så han sang teksten, mens Philipp Franke kun bevægede læberne.

De to gjorde det fremragende sammen, men vi skal selvfølgelig håbe for Philipp Franke, at han hurtigt kommer over problemet, så publikum i de kommende

forestillinger kan høre ham selv synge. Samspillet mellem ham og Malgorzata Roclawska på den ene og med Amelie Müller på den anden side var i hvert fald fremragende.

I de øvrige, langt mindre roller ses Matthew Peña (Mitch), Eva Schneidereit (Eunice), Xiaoke Hu (Steve), Dritan Angoni, Alma Samimi og nogle statister.

Operachefen Kornelia Repschläger retter i sin opsætning fokus på konflikten mellem den tidligere rige Blanche og søsteren Stella, der har fundet sig til rette i sit liv som fattigrøv i et lille, to-værelses lejlighed, hvor hun finder sig i de ydmygelser, som hendes mand udsætter hende for, for hun bliver jo elsket alligevel og få tilfredsstillet sin lyst. Kornelia Repschläger har samtidig besluttet, at stykket ender med, at Blanche lander i psykiatrien. Historisk har slutscenen ofte været mere åben for forskellige fortolkninger.

Det hele foregår inden for en scenografi (ved Angelika Höckner), der lige nøjagtigt giver plads til udfoldelserne, men ellers udstråler en uhyggelig atmosfære af indespær-

Philipp Franke (Stanley) var handicappet ved premieren, fordi en virus umuliggjorde, at han kunne synge. Han spillede dog alligevel og gjorde det godt.

Foto: Henrik Matzen

var det godt, at de blev vist som overtekst på både tysk og det originale engelsk. Og efter at man har vænnet sig til musikken, er den faktisk ganske medrivende.

Schleswig-Holsteinisches Landestheater: A Streetcar Named Desire, opera af André Previn med libretto af Philip Littell efter Tennessee Williams' skuespil. Sunget på engelsk med tysk og engelsk overtekst. Instrueret af Kornelia Repschläger. Premiere lørdag aften, Flensborg Teater. Kommende forestillinger: 16. og 25. marts, 16. og 21. april, 17. og 31. maj samt 6. juni, alle i Flensborg.

RESÜMEE

Wunderbare Amelie Müller

In der aktuellen Operninszenierung des Schleswig-Holsteinischen Landestheaters, »A Streetcar Named Desire (Endstation Sehnsucht)« von André Previn glänzt die früher hier fest engagierte Amelie Müller in der Hauptrolle der Blanche DuBois. Aber auch die weiteren Rollen sind mit Malgorzata Roclawska, Philipp Franke und Matthew Peña sehr gut besetzt. Zwar konnten nicht alle Premirengäste am Samstag in Flensburg der moderneren, an Filmsoundtracks erinnernden Musik etwas abgewinnen, so dass nach der Pause noch mehr Stühle im ohnehin nicht ausverkauften Saal frei blieben, doch hinterließ die Inszenierung von Kornelia Repschläger bei denen, die aushielten, bleibenden Eindruck.